

Růže z Kamýku

Ginevra

S úplňkem Měsíce na hradě Kamýce
svou dceru v náručí pochoval král.
Z lásky je zrozena, pokřtěna Marléna,
záhy si královnu bůh k sobě vzal.

Otec ji vychoval, až za hrob miloval,
láskou a bohatstvím zahrnoval.
V dívku tak rozmilou, krásnou a spanilou
vyrostla z poupěte, život šel dál...

Zástupy ženichů žádaly o ruku,
pro sebe každý z nich Marlénku chtěl.
Odbyla rytíře, rváče a šejdíře,
pohrozil pěstí a o pomstě děl.

Při ranním úsvitu vytáhl z úkrytu,
královu dceru si násilím vzal.
Marně pak hledali, do nocí volali,
věznit j troufalou, do krypty dal.

Za bídu v převleku z rána až k soumraku,
zoufalý krajem dál putoval král.
K oltářům chodíval, k Bohu se modlíval,
pojednou zaslechl z podzemí hlas.

Kaple tak pochmurná, stinná a nevlídná,
pánem tu na hradě rytíř, ten rváč.
V samotě zazděna, temnotou oděna,
smrt vzala Marlénce život i tvář.

Zloba a nenávist, bolavý tichý žal,
svírá ho na srdci, nešťastný král!
Hrob kázal zavalit, farný hrad vypálit,
ať v žáru umírá únosce, kat!

S úplňkem Měsíce na hradě Kamýce
svou dceru v náručí pochoval král.
Z lásky prý zrozena, pokřtěna Marléna,
záhy i krále si bůh k sobě vzal.